

ANTIFA

ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΟΜΟΥ
ΤΕΥΧΟΣ 22 | ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '15

COMMUNITY

NO WAR BUT THE CLASS WAR

23/11, παρίσι - κέντρο. Κάποιοι εκατοντάδες κάτοικοι παρισιού αρνούνται να συμπαταχθούν με τις δηλώσεις των αρχηγών του κράτους τους και τις πολεμικές ιαχές τους. Και επιχειρούν να σπάσουν την απαγόρευση διαδηλώσεων, διαδηλώνοντας την αλληλεγγύη τους στους μετανάστες και την αντίθεση τους ενάντια στο κράτος εκταγής ανάγκης. (Και τότε, έστω για λίγο, σταματάνε να έχουν το μονοπώλιο του λόγου ο τρόμος, τα διάφορα μήντια και τα αφεντικά τους...)

> Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediακό θεσμικό

φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό. Για έντυπα, αυτοκόλλητα, επικοινωνία: antifacommunity@yahoo.gr | antifascist action: antifascistaction.west@yahoo.gr | antifa LAB: antifalab@yahoo.gr >>> www.antifalive.gr >>> www.antifascistaction-west.gr >>> www.autonomia.gr

> Αν θες να πούμε μια κουβέντα παραπάνω ή να διάβεις έντυπο υλικό ή αυτοκόλλητα, πέρνα τα σάββατα 20:00-23:00 απ' το καφενείο του antifa lab στο πολυτεχνείο (είσοδος από σουρνάρι) ή τις Δευτέρες 20:00 -23:00 απ' το καφενείο του antifascist action στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περιστέρου (καρυάτιδος 166).

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ SANAΕ TALEB ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΕΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ ΤΟΥ Κ.Κ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ!

Διανύουμε μία εποχή συμπυκνωμένου ιστορικού χρόνου,

που ο ανθρωπισμός της Ελλάδας και των υπόλοιπων δυτικών κρατών έχει αρχίσει να δείχνει για τα καλά το πόσο διατεθειμένος είναι να εγκαθιδρυθεί στα εργαλεία υλικής και διανοητικής υποτίμησής μας, έχει αρχίσει να δείχνει για τα καλά τα δόντια του: οι πολεμικές μηχανές συνωστίζονται προς την ενίσχυση του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας», οι μετανάστες/-στριες συνεχίζουν να πνίγονται στο αιγαιο, οι μετανάστες/-στριες συνεχίζουν να δουλεύουν μαύρα στις χειρότερες απ' τις σκατοδουλειές, συνεχίζουν να θεωρούνται εν δυνάμει τρομοκράτες απ' τον κάθε δημοσιογράφο ή και απ' τον κάθε μπετόβλακα, συνεχίζουν να στοιβάζονται σε κέντρα κράτησης...

Σε ένα από αυτά, στο κέντρο κράτησης αποκλειστικά για γυναίκες του ελληνικού, μακριά από το θέαμα και τις χειραψίες κοστούματων, περίπου 40 γυναίκες που είναι φυλακισμένες εκεί, αντιστέκονται για το ελάχιστο των αυτονόητων: για την ελευθερία τους. Η Sanae Taleb απ' το Μαρόκο ξεκινάει αποχή συσσιτίου απ' τις 31/10 με αφορμή την αδικαιολόγητη παράταση κράτησής της μετά τους 6 μήνες. Στις αρχές του νοέμβρη προχωράνε

σε αποχή συσσιτίου και οι υπόλοιπες γυναίκες, ενώ οι μπάτσοι αντιδρούν με εκβιασμούς, μην επιτρέποντας τρόφιμα από αλληλέγγυους/-ες να φτάσουν στις μετανάστριες. Σε μία απ' αυτές τις μπάτσικες τακτικές, η Sanae Taleb αφού εξαπατείται με την υπόσχεση της ελευθερίας της (δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο), οδηγείται στο αεροδρόμιο όπου προσπαθούν να τηνβάλουν στο αεροπλάνο για απέλαση με τη βία. Αυτή αντιστέκεται σθεναρά με αποτέλεσμα να μην τα καταφέρουν, αλλά να της φορτώσουν κατηγορίες για αντίσταση κατά της αρχής και φθορά ξένης περιουσίας. Η δίκη που ήταν προγραμματισμένη για 17/11 πήρε αναβολή για τις 26/1/2016.

Και ενώ ο αγώνας της Sanae συνεχίζεται,

μας υπενθυμίζει ότι οι μετανάστριες και οι μετανάστες αντιστέκονται συλλογικά και για λογαριασμό μας. Η αποχή συσσιτίου, ο τσαμπουκάς στο αεροδρόμιο, είναι στιγμιότυπα του πολέμου που δίνεται καθημερινά από προλετάρους και προλετάριες, απ' τη συρία ως τη γαλλία, κόντρα στους στρατούς τους, κόντρα στον πολιτισμό τους, κόντρα σ' αυτό που μας επιφυλάσσουν τα αφεντικά.

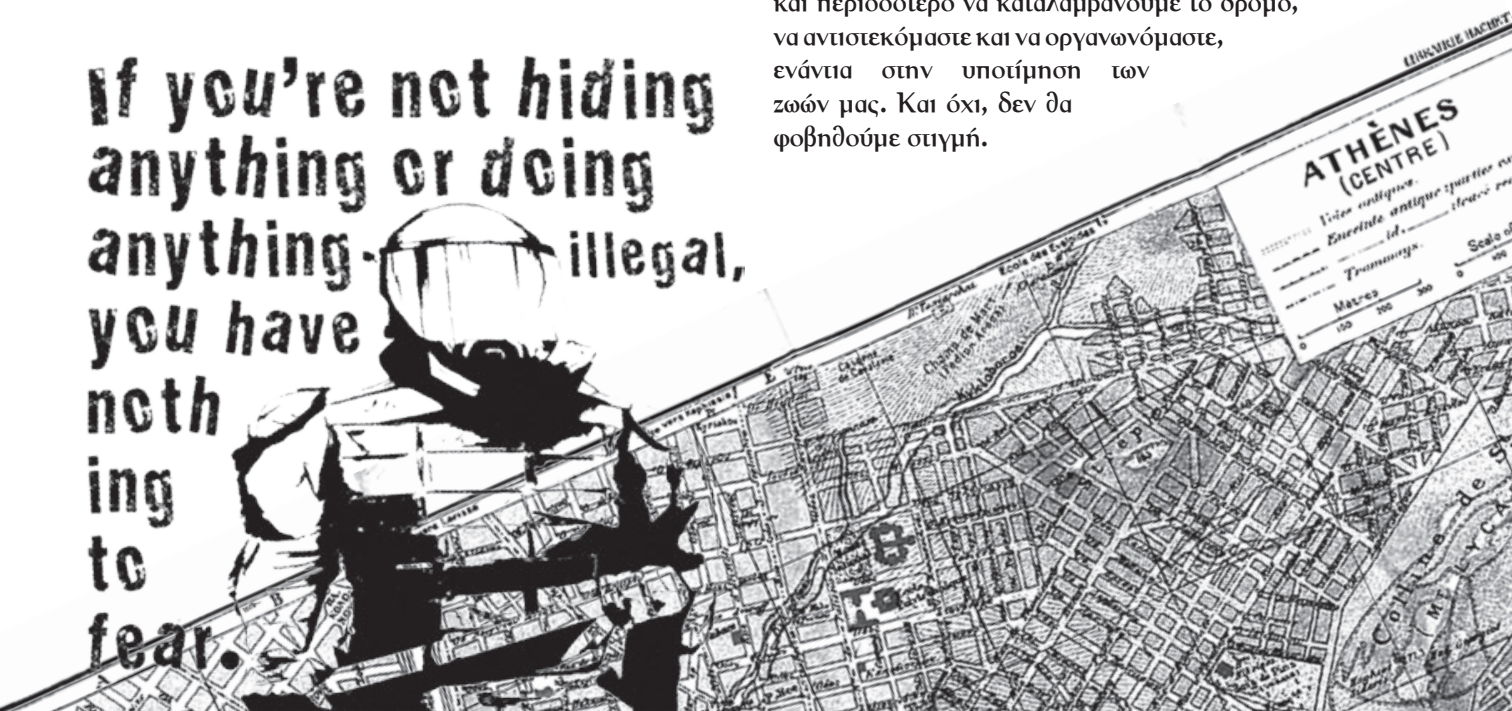
Τα τελευταία χρόνια, το σύμπλεγμα της ασφάλειας

έχει απλώσει τα πλοκάμια του σε κάθε πτυχή της ζωής μας, είτε με τη φυσική παρουσία των δυνάμεων ασφαλείας και καταστολής (μπάτσοι, στρατός), είτε με τη μορφή των μυστικών υπηρεσιών των κρατών. Πάντα με πρόσχημα την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, των ασύμμετρων απειλών και γενικά του «εχθρού που ζει ανάμεσα μας». Έτσι εφαρμόζονται μια σειρά από μεθόδους ελέγχου και επιτήρησης. Από την παρακολούθηση των συνομιλιών και των επικοινωνιών μας, την καταγραφή και τον έλεγχο των κινήσεών μας στο διαδίκτυο, μέχρι τις κάμερες που κατακλύζουν τους δημόσιους χώρους. Παράλληλα, οι καταστάσεις «έκτακτης ανάγκης» τείνουν να γίνουν κανονικότητα και η παρουσία του στρατού στους δρόμους των δυτικών μητροπόλεων αρχίζει να φαίνεται όλο και πιο φυσιολογική. Στο Παρίσι, στις Βρυξέλλες, στο Λονδίνο, στη Βοστώνη και αλλού...

Κι εμείς θα πρέπει να συναινούμε στον έλεγχο και στην επιτήρησή μας, θα πρέπει να ανεχόμαστε την κατάληψη των δημόσιων χώρων από το στρατό και τις δυνάμεις ασφαλείας, θα πρέπει να υπακούμε και να κλεινόμαστε στα σπίτια μας σε καταστάσεις «έκτακτης ανάγκης». Και όλα αυτά για το «καλό» μας. Στο κάτω-κάτω, μας λένε, όποιος δεν έχει τίποτα να κρύψει, όποιος δεν κάνει κάτι παράνομο, δεν έχει τίποτα να φοβηθεί, δεν έχει κανέναν λόγο να αντιδρά σ' όλα αυτά. Και όποιος δεν θέλει να καταγράφεται η ζωή του βήμα-βήμα, λέξη-λέξη, όποιος δεν γουστάρει να κυκλοφορεί στο δρόμο υπό την απειλή των αυτόματων όπλων, μάλλον κάτι έχει να κρύψει, μάλλον θα πρέπει να θεωρείται ύποπτος.

Όσο, όμως, ο νέος ολοκληρωτισμός επελαύνει πάνω στις πλάτες μας, θα δέλουμε -και θα πρέπει- να έχουμε όλο και περισσότερα να κρύψουμε απ' τους κρατικούς μηχανισμούς και τα αφεντικά. Θα έχουμε όλο και περισσότερους λόγους να αποβάλλουμε τον έλεγχο και την επιτήρηση από τις ζωές μας, τις αρνήσεις μας, τις κοινότητές μας και τους αγώνες μας στον ταξικό πόλεμο που εντείνεται. Θα πρέπει όλο και περισσότερο να καταλαμβάνουμε το δρόμο, να αντιστεκόμαστε και να οργανωνόμαστε, ενάντια στην υποτίμηση των ζωών μας. Και όχι, δεν θα φοβηθούμε στιγμή.

If you're not hiding anything or doing anything illegal, you have nothing to fear.

ΣΤΡΑΤΟΑΣΤΥΝΟΜΙΑ-ΑΝΤΙΤΡΟ ΑΝΤΙΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ

Δεκέμβρης '15. Το καλοκαίρι του ευρωπαϊκού «ανθρωπισμού» έχει τελειώσει οριστικά. Ωστόσο, το διάστημα που προηγήθηκε -αν και σύντομο χρονικά- υπήρξε ιδιαίτερα παραγωγικό για τα ευρωπαϊκά κράτη. Χρησιμοποιώντας μία «ανθρωπιστική» ρητορική και πρακτικές φθηνής φιλανθρωπίας, τα ευρω-αφεντικά θέλησαν να ξεπλύνουν τα χέρια τους από το αίμα των χιλιάδων δολοφονημένων των πολεμικών εκστρατειών, των χιλιάδων πνιγμένων από το ανθρωποκυνηγητό στα ευρωπαϊκά σύνορα.

Απαλλαγμένη από ευθύνες και τύψεις, χίζεται τώρα πάνω στον «ανθρωπισμό» και τις αξίες του δυτικού πολιτισμού η νέα κανονικότητα της αντιμεταναστευτικής πολιτικής. Μια κανονικότητα που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από την ωμότητα της παλιάς Ευρώπης/Ελλάδας-Φρουρίου. Για την ακρίβεια, αποτελεί μία πιο περίπλοκη και εκλεπτυσμένη εκδοχή της. Μια

εκδοχή που μπορεί να συνδυάζει την πολεμική/στρατομπατισκή διαχείριση των μεταναστών με την ανθρωπιστική. Έτσι, αν από τη μία η Ευρώπη φαίνεται να ανοίγει την αγκαλιά και τα σύνορά της για τους πρόσφυγες, από την άλλη γρυλλίζει δείχνοντας τα θανατηφόρα δόντια της. Νέοι φράκτες ορθώνονται σε ολόκληρη την γηραιά ήπειρο. Το ένα ευρωπαϊκό κράτος μετά το άλλο επαναφέρει και αυστηροποιεί τους ελέγχους στα σύνορα. Μηδενική ανοχή και ποινικοποίηση για όσους δε χωράνε στον ρευστό ορισμό του πρόσφυγα. Περισσότερα κονδύλια για την επιτήρηση και φύλαξη των συνόρων. Νέες συμφωνίες με τρίτες χώρες όπως η Τουρκία ώστε να ανακόπτεται η κίνηση των μεταναστών πριν καν φτάσουν στα ευρωπαϊκά σύνορα.

Μέσα σε αυτή την πραγματικότητα οι δολοφονίες στο Παρίσι στα μέσα του Νοέμβρη δεν συνετέλεσαν απλά στην επιτάχυνση της παραπάνω διαδικασίας σκλήρυνσης της αντιμεταναστευτικής

πολιτικής. Επιπρόσθετα, αξιοποιήθηκαν ντοπάροντας τις κοινωνίες με μεγαλύτερες δόσεις αντιμουσουλμανισμού και τρομο-υστερίας. Αποτελέσαν το εφελήριο για την αναβάθμιση των πολεμικών σταυροφοριών των ευρωπαϊών στη Μέση Ανατολή και την Αφρική, σημαδεύοντας τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς συνολικά.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της νέας ποιότητας αντιμεταναστευτικής πολιτικής που διαμορφώνεται, αποτελούν τα hotspots (κέντρα καταγραφής-ταυτοποίησης μεταναστών και κατάθεσης αιτήσεων ασύλου). Ανθρωπισμός και αιτήσεις ασύλου για όσους αναγνωρίζονται ως πρόσφυγες. Αστυνομική ποινική διαχείριση, εγκλεισμός και επαναπροώθηση για όσους κρίνονται «παράνομοι». Πολεμική διαχείριση/αξιοποίηση για όσους συλλαμβάνονται –άγνωστο με τι στοιχεία- ως τρομοκράτες. Η φιγούρα του πρόσφυγα-με-δικαιώματα, του παράνομου μετανάστη και του τρομοκράτη συγκλίνουν καθώς έρχονται κοντύτερα και οι business της φιλανθρωπίας, της

αστυνόμευσης και του πολέμου.

Στην Ελλάδα τί γίνεται; Καταρχήν, η κυριαρχία της ανθρωπιστικής ρητορικής στον ελλαδικό χώρο -που πολλοί καλοθελητές αποδίδουν στην νέα αριστερή κυβέρνηση-έρχεται κυρίως για να εξυτηρηθεί αποτελεσματικότερα τα κρατικά συμφέροντα στα νέα δεδομένα που φέρνουν οι τεράστιες μεταναστευτικές ροές προσφύγων (Άλλωστε η ανάγκη επανεξέτασης και τροποποίησης της ελληνικής αντιμεταναστευτικής πολιτικής υπό τις νέες συνθήκες ξεκίνησε ήδη επί κυβέρνησης ΝΔ). Από την αρχή κιόλας της εδραίωσης του ευρωπαϊκού «ανθρωπιστικού» λόγου και του συνακόλουθου χαλαρώματος των συννοριακών ελέγχων, η ελληνική κυβέρνηση χωρίς να χάσει χρόνο, άδραξε την ευκαιρία. Από τη μία «πάσαρε» με συνοπτικές διαδικασίες, «αμέλειες» και «λάθη» κατά τον έλεγχο και την καταγραφή τους το σύνολο σχεδόν των νεοαφιχθέντων μεταναστών στις επόμενες χώρες της διαδρομής προς την κεντρική και δυτική Ευρώπη. Από την άλλη, πέτυχε να απαλλαχθεί από τους μετανάστες

ΑΝΤΙΜΕΤΑΝΑΣΤΕ ΣΤΡΑΤΟΑΣΤΥΝΟΜΙΑ-ΑΝΤΙΤΡΟ

που βρίσκονταν εδώ και χρόνια εγκλωβισμένοι στην ελληνική επικράτεια πριν αυστηροποιηθεί ο έλεγχος στα βόρεια σύνορά της. Ο «ανθρωπιστικός» λόγος δεν αποτελεί λοιπόν απλά έναν τρόπο να ξεπλυθούν η συσσωρευμένη βία και τα εγκλήματα του ελληνικού κράτους και μαζί τους ο διάχυτος ελληνικός ρατσισμός. Το ελληνικό κράτος μιλάει για πρόσφυγες και όχι για λαθρομετανάστες, γιατί η επιδίωξη της κυβέρνησης είναι να καταστήσει σαφές πως η χώρα πρέπει να αποτελεί στάση και όχι τελικό προορισμό για τους μετανάστες. Καθώς λοιπόν τα σύνορα των ευρωπαϊκών κρατών αρχίζουν να κλείνουν για όλο και περισσότερους μετανάστες, το ελληνικό κράτος κινητοποιείται περαιτέρω. Τονίζει τις ευρωπαϊκές διαστάσεις του μεταναστευτικού και τις «ανθρωπιστικές» υποχρεώσεις των υπόλοιπων κρατών. Καθυστερεί την υλοποίηση δεσμεύσεων που έχει αναλάβει (όπως η από κοινού φύλαξη συνόρων με FRONTEX) επιχειρώντας να κερδίσει χρόνο. Ξεκαθαρίζει πως το ίδιο δε σκοπεύει να ξοδέψει δραχμή για το μεταναστευτικό (πχ. έργα για τη «φιλοξενία» 50 χιλιάδων προσφύγων, hotspots). Ταυτόχρονα,

αντίκειται σε ότι θεωρεί ότι βλάπτει τα εθνικά του συμφέροντα (όπως οι κοινές περιπολίες στο Αιγαίο με την Τουρκία).

Χαρακτηριστικό παράδειγμα του τρόπου που κάνει η αριστερο-ακροδεξιά συγκυβέρνηση πολιτική πάνω στα σώματα των μεταναστών-στριών, αποτελεί και ο λόγος που αρθρώνει μετά τις τυφλές δολοφονίες στη Γαλλία. Οι προηγούμενες ακραίες κυβερνητικές δηλώσεις του τύπου «θα αμολήσουμε τους τζιχαντιστές στην Ευρώπη» αμβλύνονται, χωρίς όμως να χάνουν και το περιεχόμενό τους. Το ελληνικό κράτος προσπαθεί να αξιοποιήσει την αντιτρομοκρατική υστερία επιχειρώντας να ισορροπήσει πάνω σε μία ρητορική που από τη μία διαφημίζει τον ελλαδικό χώρο ως πολύτιμο φυλάκιο της Ευρώπης ενάντια στη διείσδυση τρομοκρατών. Από την άλλη επενδύει στον ανθρωπιστικό λόγο και το «δράμα των προσφύγων» ώστε διατηρώντας υψηλή την αξία του «εμπορεύματος» πρόσφυγας, να μπορεί να πουλάει κατά το δυνατό πιο ακριβά τις ανθρωπιστικές του υπηρεσίες.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ - "ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ"

Η ελληνική αντιμεταναστευτική πολιτική λοιπόν ούτε αποτελεί αριστερή στροφή ούτε επιβάλλεται από κακούς ξένους. Αντίθετα συντάσσεται με τις κυρίαρχες ευρωπαϊκές επιλογές, στο μέτρο φυσικά που εξυπηρετούνται καλύτερα τα συμφέροντα των ελληνικών αφεντικών μέσα από μία συνεχή διαδικασία (επανα) διαπραγμάτευσης υποχρεώσεων/δεσμεύσεων και πολιτικών/οικονομικών απολαβών.

Ένα είναι σίγουρο: η ανθρωπιστική συσκευασία της ελληνικής/ευρωπαϊκής αντιμεταναστευτικής πολιτικής μυρίζει περισσότερο πόλεμο, καταστροφή και business. Και όσο το ελληνικό/ευρωπαϊκό προλεταριάτο δε στέκεται αλληλέγγυο στους μετανάστες και τους πρόσφυγες, όσο δεν τάσσεται ενάντια σε κάθε φυλετικό και θρησκευτικό διαχωρισμό, τόσο περισσότερο ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός θα προελαύνει ισοπεδώνοντας ζωές και συνειδήσεις, κατασκευάζοντας στραπές «περισσευόμενων» και αναλώσιμων.

STILL

PAR

Δεν είναι η πρώτη φορά

που επιχειρείται μια εκστρατεία περί της γοητείας των Παρισίων, έτσι γενικά: «η πόλη του φωτός», η πραγματοποιημένη ανοιχτή κοινωνία κ.τ.λ.. Και πιο ειδικά: το «Ελλάς-Γαλλία συμμαχία», και ο γαλλικός φιλελληνισμός με όλες του τις (γεωπολιτικές) προεκτάσεις. Αλλά ποιος ο λόγος να αγαπάμε το Παρίσι, όσοι/όσες δεν βλέπουμε με τα μάτια του ελληνικού κράτους;

Σκηνή 1η:

Το 1916, το Γαλλικό και το Αγγλικό κράτος υπογράφουν την συνθήκη Σάικς-Πικό, και με αυτήν δημιουργούν τα πρώτα σύνορα σε μια χερσόνησο που αποκαλούνταν μέχρι τότε, απλά, χερσόνησος. Στις 18 Οκτωβρίου του 1925, το γαλλικό κράτος βομβαρδίζει για πρώτη φορά την Δαμασκό, προκαλώντας έτσι την εξέγερση των Δρούζων, μιας από τις φυλές της χερσονήσου.

Σκηνή 2η:

Δίπλα στα παγκοσμίως αναγνωρισμένα για την ομορφιά τους γαλλικά μνημεία –όπως ο πύργος του Άιφελ, η Αψίδα του θριάμβου και άλλα ωραία που βρίσκονται σε ταξιδιωτικούς οδηγούς– η γαλλική αστυνομία πριν από περίπου 50 χρόνια δολοφονήσε 200 ειρηνικούς διαδηλωτές και διαδηλώτριες κατά την διάρκεια μιας συγκέντρωσης που οργάνωσε το αλγερινό κόμμα FLN υπερασπιζόμενο την Αλγερινή αντίσταση. Τα πτώματα

πετάχτηκαν στον Σηκούανα, κανείς δεν μίλησε ποτέ γι' αυτό, και σήμερα ο κοσμοπολίτης ταξιδιώτης μπορεί ακόμη να κάνει μια ρομαντική βόλτα με βάρκα στο υπέροχο ποτάμι (κάποιοι/ες λένε ότι μυρίζει αφόρητα).

Σκηνή 3η:

Μια ομάδα δέκα περίπου εφήβων μεταναστών, παίζουν ποδόσφαιρο στο γκέτο του Clichy-sous-Bois, ενός από τα πιο υποβαθμισμένα προάστια του Παρισιού. Καθώς επιστρέφουν προς τα σπίτια τους, δυνάμεις της γαλλικής αστυνομίας τους σταματάνε και τους απειλούν. Κάποιοι τρέχουν να φύγουν και κρύβονται σε ένα υποσταθμό της γαλλικής εταιρίας ηλεκτρισμού. Ο 15χρονος Bouna Traore και ο 17χρονος Zyed Benna με καταγωγή από το Μάλι και την Τυνησία αντίστοιχα, πεθαίνουν από ηλεκτροπληξία. Το κινήγητο με τους μπάτσους είναι μια συνήθεια για τους νεαρούς/ες προλετάριους/ες μετανάστες/τριες 2ης ή 3ης γενιάς των παρισινών γκέτο. Η μνήμη είναι παρούσα. Τον Οκτώβρη-Νοέμβρη του 2005 τα γκέτο παίρνουν φωτιά. Ακολουθεί αντι- εξέγερση, η στρατοαστυνομία καταλαμβάνει την πόλη.

NOT HING RIS

Σκηνή 4n:

Μετά την επίθεση στα γραφεία του ισλαμοφοβικού περιοδικού Charlie Hebdo, και την ανάληψη της ευθύνης από την Αλ- Κάιντα Υεμένης, ο γάλλος πρόεδρος Francois Hollande ανακοινώνει, ενώπιον του γαλλικού κοινοβουλίου, την αποστολή του αεροπλανοφόρου Charles De Gaulle στη Συρία. Παράλληλα, με υπερψήφια περνάει μια νέα αντιτρομοκρατική νομοθεσία, στα πρότυπα του αμερικάνικου Patriot Act. Ο Patriot Act υπήρξε έμπνευση του G. Bush στο πλαίσιο του “πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία” που οργανώθηκε με αφορμή την 11/9, και στην πράξη αποτελούσε τη θεσμική κατοχύρωση του “απλώματος” των παρακολουθήσεων “υπόπτων” από την στρατο-αστυνομία και τις μυστικές υπηρεσίες.

Σκηνή 5n:

Στις 14 Νοεμβρίου η πλατεία έξω από την Notre Dame είναι άδεια. Στρατιώτες και μπάτσοι βρίσκονται στις γωνίες της. Την προηγούμενη κάμποσες «σφαίρες στο ψαχνό», οδήγησαν μια πόλη σε «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», τα μέσα μαζικής μεταφοράς σταμάτησαν, και εντολές έδινε μόνο ο στρατός και η αστυνομία.

Λέγεται ότι βρέθηκε... αλεξίσφαιρο διαβατήριο που υποδηλώνει πως λεγόμενοι-τρομοκράτες-είχαν-μεταμφιεστεί-σε-λεγόμενους-πρόσφυγες. Κάποιες μέρες μετά, μετά από επιχείρηση της αστυνομίας στο Saint- Denis δύο ύποπτοι/ες βρίσκονται νεκροί. Και το μοτίβο επαναλαμβάνεται: για τις επιθέσεις δεν θα υπάρχουν κατηγορούμενοι/ες. Ο φόβος εγκαθίσταται, μαζί με αυτούς που τον κεφαλαιοποιούν. Το γαλλικό κράτος βομβαρδίζει τη Ράκα, και συγκαλεί τον ευρωστράτο. Η “έκτακτη ανάγκη” βασιλεύει και η στρατοαστυνομία κυβερνά στις δυτικές μητροπόλεις. Ο Hollande έξω από το «Bataclan» δήλωσε πως το γαλλικό κράτος θα είναι αμίληκτο. Και μπροστά στο κοινοβούλιο μονιμοποίησε την “έκτακτη ανάγκη”, την απαγόρευση των συγκεντρώσεων και την δυνατότητα του στρατού να εκτελεί υπόπτους.

Ποιός/α συγκινείται ακόμα με τον ευρωπαϊκό πολιτισμό που απειλείται; Δίπλα στις βιβλιοθήκες, και τα μουσεία βρίσκονται γκέτο και στρατόπεδα συγκέντρωσης, και όσο τα αφεντικά και οι πολιτικοί τους υπάλληλοι επικαλούνται τα πρώτα, τόσο κλείνουν το μάτι στα δεύτερα. Πρίν την 5η σκηνή γράφτηκαν άλλες τέσσερις. Και ελπίζουμε την 6η να τη γράψουν με τη δύναμη και την αυτοπεποίθηση που της αντιστοιχεί οι πραγματικοί/ες πρωταγωνιστές/τριες της ιστορίας. Οι προλετάριοι και οι προλετάριες που δεν θα ανέχονται πια να γίνονται στατιστικές στα σχέδια των αφεντικών.

"[...] Στα κέντρα πόλεων και στις άκρες των νησιών μετράνε, το ύψος και το πείσμα για να δουν αν θα χωράνε / Στα κτίσματα που φτιάζανε για να χουν που να πάνε, αυτούς κι αυτές που σύνορα και νόμους προσπερνάνε / Ορθώνουν τείχη πτέρυγες υψίστης ασφαλείας, στρατόπεδα και σύνορα τοτέμ της κοινωνίας / Θεοί οι φόβοι τιμωροί χίνονται αμά μιλήσεις μα πες μου τι σου τάξανε να τους υπερασπίσεις / Συμφέροντα χωρίζονται συμφέροντα συμπίπτουν, σε ποια πλευρά ανήκεις πες σε ποια πλευρά ανήκουν / Σε ποια πλευρά θα ψάξεις για να βρεις το σύμμαχό σου σε ποια πλευρά θα ψάξεις να χτυπήσεις τον εχθρό σου / Φέρνουμε μνήμες με κίνδυνο κι ευθύνες στις μητροπόλεις που θεριέψανε θλίψεις κι οδύνες / Ψάχνουμε τις στιχμές και ζούμε για εκείνες που αλλάζουν οι συνθήκες κι εμείς μέσα σε εκείνες-"

ΦΡΑΧΤΕΣ & ΣΥΝΟΡΑ / ΚΑΚΟΤΕΧΝΗΣ _ ΑΠΛΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ

***απόσπασμα απ' το "φράχτες και σύνορα" που θα συμπεριλαμβάνεται στο επερχόμενο project του κακοτέχνη με τον TR/DS. | περισσότερα στο www.antifalive.gr**

